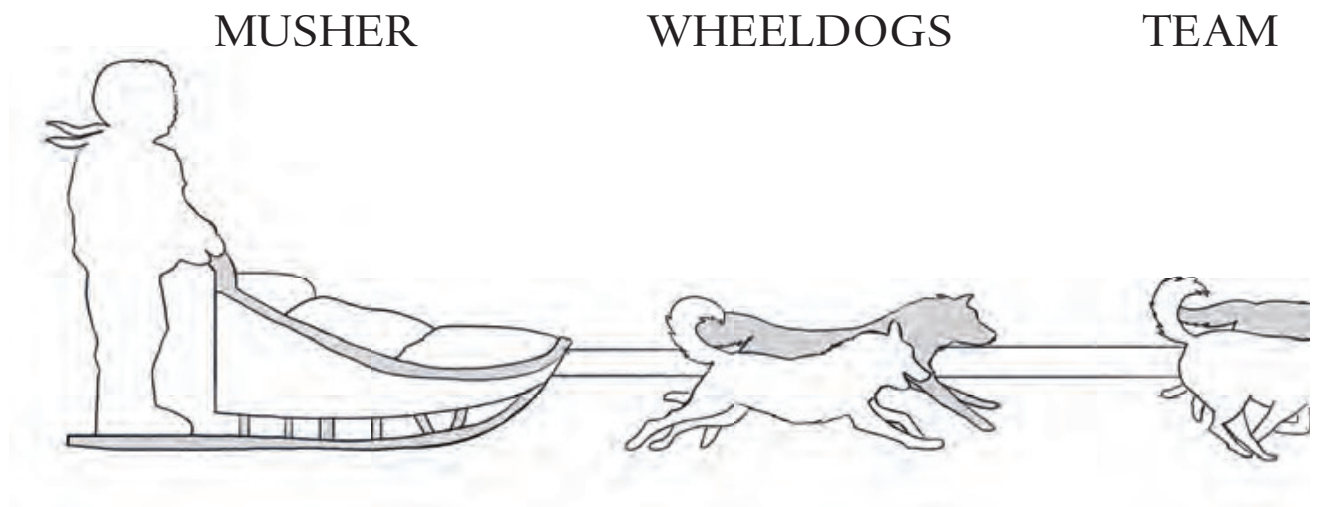

DE MUSHER

De sledehondendrijver die het team bevelen geeft en de snelheid bepaalt.

DE LEADDOGS

De aanvoerders van het team die de slee trekken. Zij volgen de commando's op van de musher en volgen het pad.

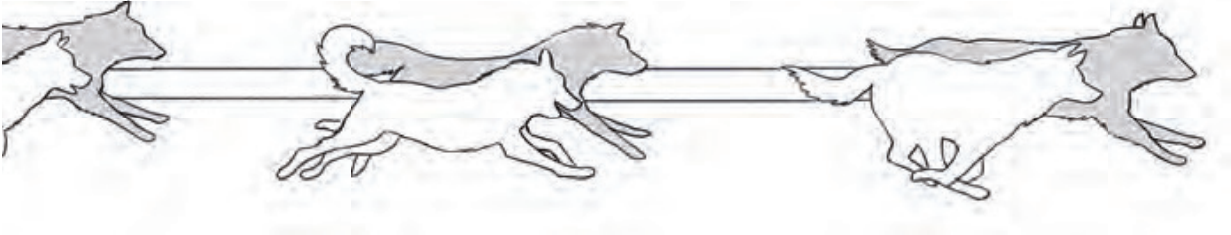
DE SWINGDOGS

De tweede rij van het achtkoppige team. Ze volgen de aanvoerders en helpen de bochten goed te nemen.

DOGS

SWINGDOGS

LEADDOGS

DE TEAMDOGS

Dit tweetal geeft het team extra kracht.

DE WHEELDOGS

Deze honden staan het dichtst bij de slee en zijn de sterkste van het team. Zij verrichten het zwaarste trekwerk.

HOOFDSTUK EEN

DE POOLNACHT

April Wood stond met de rest van het gezin in het midden van Longyearbyen en keek hoe de zon voor de laatste keer dat jaar onderging. Het was twaalf graden onder nul, maar door de snijdende wind leek het nog veel kouder.

Vandaag begon het donkere seizoen, waarin dag en nacht allebei in duisternis gehuld bleven. April had niets anders dan haar digitale horloge om de tijdstippen van elkaar te onderscheiden.

‘De poolnacht,’ fluisterde ze.

Longyearbyen was de hoofdstad van Spitsbergen, een eilandengroep vlak bij de noordpool. Dit was een plek met veel onontgonnen gebied, vol onvoorstelbare avonturen en een van de weinige plaatsen op aarde waar nog een pure, ongerepte wildernis te vinden was. Het was bovendien de stad die April nu haar thuis noemde.

Dat was niet altijd zo geweest. Tot ongeveer zes maanden geleden leidde April een heel gewoon leven, ver weg van het poolgebied. Ze woonde in een klein huis van rode bakstenen, ging naar de plaatselijke school en had alledaagse, weinig bijzondere lessen gevolgd.

Maar een gewoon leven is niet altijd even aantrekkelijk.

En een leven in het poolgebied was juist allesbehalve gewoon. Want waar anders ter wereld was het in de winter vierentwintig uur per dag donker? Om de start van die gebeurtenis te vieren waren de tweeduizend inwoners van Longyearbyen – bijna de hele bevolking van Spitsbergen – met z’n allen naar de hoofdstraat gekomen, waar ze het beste uitzicht hadden op de poolnachtceremonie. Dit evenement vond jaarlijks plaats op dezelfde datum in het midden van

november, en aangezien dit Aprils eerste echte winter op Spitsbergen was, nam ze er voor de eerste keer aan deel.

Ze had haar dikste winterjas aan, met een blauwe muts met een bolletje erop, een paar handschoenen en haar warme regenbooglaarzen. April stond tussen haar vader en zijn vriendin, Maria, ingeklemd. Dat had heel knus moeten voelen, maar papa was net op een anijssnoepje aan het kauwen, dat was zijn lievelingssnoep, en April hoorde niets anders dan het snoepje dat kapot werd gebeten. Ze had altijd al een zeer gevoelig gehoor gehad – meer dan een gemiddeld meisje – en dat was de laatste tijd alleen maar erger geworden.

‘Het begint,’ zei Maria, en ze strekte haar nek om het beter te kunnen zien.

Alsof daarop was gewacht, zwaaiden de houten deuren van de enige kerk open, en daar kwam een jongen naar buiten – hij was misschien negen of tien jaar oud – met een vlamme fakkel hoog boven zijn hoofd.

‘De fakkel vertegenwoordigt uiteraard het licht,’ mompelde Aprils vader, die een gehandschoende hand op Aprils schouder legde. Gelukkig was hij nu klaar met het snoepje, zodat ze zich op zijn woorden

kon concentreren. ‘En deze eenvoudige optocht staat symbool voor de laatste reis van de zon door de hemel, vlak voor ze uit het zicht verdwijnt.’

‘En pas in maart weer terugkeert,’ zei April vol ontzag.

‘O, wat is het donker!’ Maria huiverde en wikkelde haar handgebreide sjaal nog eens goed en warm om haar nek. Maria kwam oorspronkelijk uit Spanje en ook al had ze zich verrassend makkelijk kunnen aanpassen aan Spitsbergen, het idee van een hele winter zonder daglicht werkte haar nog steeds op de zenuwen.

‘Zoiets doen mensen nu eenmaal van nature,’ zei papa, die haar een geruststellende glimlach schonk. ‘Bang zijn voor het donker. Maar er is niets om bang voor te zijn. De poolnacht is het gevolg van de kanteling van de aardas. Sterker nog, in wetenschappelijk opzicht wordt het...’

‘Edmund! Hoe jij het telkens weer voor elkaar krijgt om de lol te verpesten, is mij een raadsel.’ Maria rolde speels met haar ogen naar April. ‘Dit is niet alleen maar wetenschap. Dit is...’

‘Magie,’ maakte April Maria’s zin af.

‘Technisch gezien is het géén magie,’ zei papa. Maar zowel Maria als April had vingers in haar oren gestopt en uiteindelijk moest ook hij erom lachen.

‘De ceremonie begint!’ riep April met een hoog stemmetje. ‘Kijk!’

De jongen met de brandende fakkel was aan het einde van de hoofdstraat angekommen en stond nu recht tegenover de burgemeester van het stadje. Dat was een lange man met een breed bovenlichaam die vlak voor een grote houten waterton stond.

De burgemeester sprak het publiek toe in het Noors, de hoofdtal die op Spitsbergen werd gesproken. April had er al redelijk wat van opgepikt, in elk geval meer dan haar vader. Hij was een van die mensen die het onmogelijk vonden om andere talen te leren. Hij kon op zich wel een kop koffie bestellen, maar kreeg dan vaak alsnog per ongeluk thee (en een keer zelfs een schaalje met hondenbrokken).

‘Wat zei hij?’ vroeg papa nieuwsgierig.

‘Iets over de tijd die is aangebroken,’ vertaalde April. ‘En dat we weliswaar dankbaar zijn voor de zon, maar dat we ook dankbaar zijn voor het donker. Want het donker brengt zijn eigen soort licht met zich mee. Het licht van de gemeenschap... en... dat laatste heb ik niet meer gehoord. Maar ik geloof dat hij zegt dat het donker de mensen de kans biedt om nader tot elkaar te komen, zodat ze voor elkaar en voor zichzelf zorgen.’

‘Alsof je jezelf opnieuw oplaadt.’ Maria knikte goedkeurend. ‘Je ziel opnieuw opladen. Dat kan ik wel.’

Toen de burgemeester klaar was met praten, begon het publiek te juichen en te klappen. Dat werd vergezeld van hondengejank en hier en daar opgewekt geblaf. Op een plek waar katten verboden waren voor het geval ze de lokale flora en fauna schade zouden toebrengen, had bijna iedereen ten minste één hond. Vaak husky’s die met pensioen waren gegaan na een carrière in het sledehondenrennen, maar ook wel andere rassen. April vroeg zich soms af of hier misschien meer honden woonden dan mensen. Niet dat ze dat erg vond. April gaf wel vaker de voorkeur aan dieren boven mensen.

Na een poosje viel er een stilte onder de toeschouwers.

Er werd tot tien geteld – de burgemeester nam het initiatief – en de jongen stak de fakkel naar voren. Na een dramatische stilte doofde hij de fakkel in de ton met water. De vlam knetterde fel en vormde zo een weerspiegeling van de laatste stralen zonneschijn die achter het omringende gebergte waren verdwenen, en doofde toen helemaal. April hield haar adem in en was zich bewust van een vreemd, bijna heilig ge-

voel dat in de lucht hing. Het gevoel was lastig te benoemen, ze wist alleen zeker dat het een verandering aankondigde.

De poolnacht was aangebroken.

‘Goed,’ zei papa, en hij stopte een nieuw snoepje in zijn mond. ‘Zullen we dan maar naar huis gaan?’

Dat huis waar hij het over had, was een hotel.

Sommige mensen zouden het vreemd vinden om in een hotel te wonen. Maar voor April voelde het juist heel logisch om in de Poollodge te verblijven.

Ze hadden daar in februari ook al gezeten, toen April en haar vader naar Spitsbergen waren afgereisd om haar beste vriend te gaan zoeken. Die beste vriend was een wilde ijsbeer, maar dat was een heel ander verhaal. Voor April was haar vriendschap met Beer iets heel natuurlijks en puurs. En daar zou nooit iets verandering in kunnen brengen. Gelukkig was de eigenaar van het hotel, Jurgen, daar heel begripvol over en had hij hen met een grenzeloos enthousiasme geholpen. In het avontuur dat daarop volgde was het April – niet zonder gevaar – gelukt om Beer op te sporen én zijn jonkie, Pinda, te redden.

Na al die gebeurtenissen had Aprils vader zich gerealiseerd dat zijn dochter op de noordpool thuis-

hoorde, en tot haar grote verrassing had hij besloten om het gezin naar Spitsbergen te verhuizen. En waar anders zouden ze wonen dan in Jurgens hotel? Papa werkte inmiddels als onderzoeker aan het Poolinstituut en Maria gaf les op de enige basisschool van het eiland. En ook al woonden ze op een van de koudste plekken op aarde, papa's glimlach was warmer dan April hem ooit had gezien.

Als ze niet op school zat of haar vriendin Hedda hielp in haar hondenkennel, probeerde April Beer zo vaak mogelijk op te zoeken. Wat op zich niet zo heel vaak en gemakkelijk ging, want hij was nu eenmaal een ijsbeer. Maar het was genoeg. Genoeg om te weten dat hij in de buurt was, op snuffelafstand.

Ze liepen de heuvel op naar het hotel waar het licht in de ramen hen al vrolijk begroette, en Aprils vader sloeg een arm om zijn dochter heen. Ze was te groot geworden om op te tillen, zoals hij altijd deed toen ze nog klein was, maar hij drukte haar alsnog stevig tegen zich aan.

‘Hoe ging dat liedje ook alweer dat je vroeger altijd zong?’ vroeg hij. ‘Iets over krokodillen?’

‘O!’ April lachte en haar wangen kleurden rood onder haar warme muts. ‘Daar heb ik al in geen eeuwen meer aan gedacht!’

‘Hoe ging het ook alweer?’ drong papa aan. ‘Was het niet iets als “ik ben blij, blij, blij...”?’

‘Zo blij, blij, blij,’ ging April verder, omdat papa haar vol verwachting aankeek. ‘Met allemaal zon en vreugde vanbinnen. Ik ben zelfs niet bang voor grote spinnen!’

Papa lachte. Een stevige schaterlach vanuit zijn buik, waardoor April het volgende couplet nog luider begon te zingen. Zelfs Maria deed mee en zo zongen ze met z’n drieën luidkeels Aprils oude kinderliedje.

‘Ik ben blij, blij, O ZO BLIJ!’ zongen ze in koor, al was het niet allemaal even zuiver. Vooral April deed maar wat, want als ze ergens niet goed in was, dan was het wel zingen.

Maar hoe belangrijk was het dat het zuiver was als je hart ergens van overliep?

Want afgezien van die zomer die ze een paar jaar geleden op Bereneiland had doorgebracht, toen ze Beer had leren kennen, waren deze afgelopen maanden op Spitsbergen de beste, gelukkigste en mooiste tijd van Aprils hele leven geweest.

En ze wilde niet dat daar verandering in zou komen.